

vil det være rimeligt at nævne, at der er planlagt en verdenskonference om dette emne (World Conference on Agrarian Reform) i Rom i juni-juli 1966, organiseret af FN og FAO i forbindelse med ILO.

Teksten til resolutionen gengives nedenfor i dansk oversættelse:

Resolution om landboreformer med særligt henblik på de beskæftigelsesmæssige og sociale aspekter.

Den internationale arbejdskonference, der henviser til Den internationale Arbejdsorganisations højtidelige forpligtelse i henhold til dens statut til at beskæftige sig med samtlige arbejderes problemer i lande på ethvert udviklingsstrin,

som erkender, at ILO, for så vidt angår landbrugssektoren, er forpligtet til at beskæftige sig med alle kategorier af arbejdere, hvadenten de er lønarbejdere eller helt eller delvis selvstændige erhvervsdrivende,

som er opmærksom på den af konferencen i 1960 vedtagne resolution om ILOs bidrag til en forbedring af indtægts- og leveforholdene i landbosamfund med særligt henblik på udviklingslandene, hvilken resolution førte til oprettelsen af ILOs program for udvikling af landbosamfund,

som henleder opmærksomheden på de forskellige resolutioner, der er vedtaget af De forenede Nationers økonomiske og sociale råd og plenarforsamling, i særdeleshed ECOSOCs resolution nr. 370/XIII af 7. september 1951, som bl. a. henstillede til regeringerne „at indføre egnede jordreformer til fordel for små og mellemstore landbrugere uden jord“ samt træffe foranstaltninger til „at gøre det muligt for landbrugeren at erhverve ejendomsret til jord“ samt „træffe lovgivningsmæssige eller administrative foranstaltninger med henblik på en lettelse af landbrugernes gældsbyrder“,

som er klar over, at landboreformer er en væsentlig faktor i udviklingen på landet, og at mange sider af denne udvikling berører landboreformer, f. eks. en stabilisering af priserne på landbrugsprodukter og en forbedring af landbrugets omsætningsforhold samt tilvejebringelse af tilstrækkelige resourcer til udvikling af landbrugssektoren,

som på den ene side er klar over, at disse komplicerede problemer går langt ud over et enkelt internationalt organs virksomhedsområde og på den anden side erkender arten og omfanget af det fælles program for internationale foranstaltninger

med hensyn til landboreformer samt nødvendigheden af, at ILOs virksomhed på dette område sker i fuld koordinering og samarbejde med de øvrige vedkommende internationale organer, især De forenede Nationer og FAO,

som har behandlet rapporten om *landboreformer med særligt henblik på de beskæftigelsesmæssige og sociale aspekter*,

vedtager følgende resolution, der med særligt henblik på de beskæftigelsesmæssige og sociale aspekter angiver landboreformernes art, omfang og mål, og metoderne til at nå disse mål samt forslag til en forøgelse og styrkelse af ILOs foranstaltninger.

A. Almindelige konklusioner.

Almindelige betragtninger.

1. Landboreformer bør anses som en betegnelse for omfattende foranstaltninger til en forbedring af landbrugsstrukturen, herunder ændringer i jordbesiddelse, d. v. s. reformer, som inden for rammerne af brede programmer tager sigte på at give jord til dem, der dyrker den, forbedre forholdene for forpagtere, daglejere og andre kategorier af landbrugsarbejdere, eller forøge brugen af størrelse og sammenlutte udstykkede brug. De omfatter endvidere oprettelse eller styrkelse af de nødvendige statslige eller andre organer vedrørende landbrugs kredit, leverancer, afsætning, uddannelse, rådgivning og forskning. I denne forstand er den ideelle landboreform et koordineret program for foranstaltninger, der tager sigte på at fjerne hindringerne for økonomisk og social udvikling, der skyldes en mangelfuld landbrugsstruktur, og en sådan reform kan især anses for et positivt middel til tilvejebringelse af en værdig tilværelse med tryghed i beskæftigelsen, forøgelse af produktiviteten og realindtægten, nedsættelse af produktionsomkostningerne og en højnelse af levestandarden på landet.

2. Landboreformer tager således sigte på en forbedring af landbrugsproduktionen og en højnelse af levestandarden for landbobefolkningen gennem afhjælpning af større mangler i landbrugsstrukturen, nemlig „landbrugsejendommenes uøkonomiske størrelse, en skæv fordeling af ejendomsretten til jord med en koncentration af store godser, der bliver utilstrækkeligt udnyttet, og manglende jordbesiddelse for en stor del af landbobefolkningen, udstykning af brug, de høje afgifter og den utryghed i besiddelsen, som er betegnende for mange forpagtningsordninger, den mindre landbrugers gældsbyrder og utilstrækkelige adgang til kredit, manglende adgang til jord og vand, plantageøkonomier,